

T R E S C :

I. ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 191 — nr 311 z dnia 1.X.1952 r. w sprawie wprowadzenia nowego programu walcowania niektórych wyrobów w hutnictwie żelaza i stali,
- Poz. 192 — nr 312 z dnia 1.X.1952 r. w sprawie powołania Komisji dla Racjonalizacji Programu Walcowania,
- Poz. 193 — nr 313 z dnia 1.X.1952 r. w sprawie cen za energię elektryczną dostarczaną do sieci zarządów okręgów energetycznych przez elektrownie przemysłowe,
- Poz. 194 — nr 314 z dnia 1.X.1952 r. w sprawie gospodarowania używanymi podkładami i podrozdzielniami wąskotorowymi zakwalifikowanymi do kategorii opałowych oraz podkładami i podrozdzielniami pochodzącymi z boeznic kolejowych,
- Poz. 195 — nr 315 z dnia 1.X.1952 r. w sprawie trybu i sposobu opracowania norm ubytków naturalnych.

- Poz. 196 — nr 317 z dnia 6.X.1952 r. w sprawie trybu zaopatrzenia i rozdzielnictwa odlewów stalowych nieobrobionych w 1953 r.,
- Poz. 197 — nr 318 z dnia 6.X.1952 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wykorzystania koksiku z koksowni i gazowni.

II. PISMA OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 198 — z dnia 8.VIII.1952 r. w sprawie zmiany trybu zatwierdzania operatywnych planów przewozu ładunków kolejami normalnotorowymi,
- Poz. 199 — z dnia 16.VIII.1952 r. w sprawie obliczania 1% dla generalnego wykonawcy,
- Poz. 200 — z dnia 16.VIII.1952 r. w sprawie opracowania planów sporządzenia dokumentacji technicznej (projektowo-kosztorysowej) na 1953 r.,
- Poz. 201 — z dnia 20.IX.1952 r. w sprawie wypełniania formularza 3a z Instrukcji Nr 93 o planowaniu inwestycji.

191.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA HUTNICTWA

Nr 311 z dnia 1 października 1952 r.
(Znak BI-8-A06-33)

w sprawie wprowadzenia nowego programu walcowania niektórych wyrobów w hutnictwie żelaza i stali.

W celu zapewnienia hutnictwu możliwości wykorzystania pełnej zdolności produkcyjnej oraz w wykonaniu uchwały Nr 241 Prezydium Rządu z dnia 29 marca 1952 r. w sprawie środków zabezpieczających prawidłowy rozwój hutnictwa żelaza — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się z dniem 1 stycznia 1953 r. program walcowania wyrobów walcowni gorących ze stali pospolitej normalnej jakości (klasa stali 0), stanowiący załącznik do zarządzenia, zwany dalej programem walcowania.

Załącznik wydany zostaje odrębnie w formie broszury.

§ 2. 1. W zakresie wyrobów, o których mowa w § 1, zabrania się produkcji po dniu 31 grudnia 1952 r. wyrobów innych niż określone w programie walcowania.

2. Odbiorcy wyrobów, o których mowa w § 1, dostosują zamówienie na te wyroby, mające być wykonane po dniu 31 grudnia 1952 r. do programu walcowania, zmieniając odpowiednio odnośną dokumentację techniczną.

3. Biura projektowe i konstrukcyjne oraz instytuty naukowo-badawcze przy opracowywaniu projektów planów i dokumentacji technicznej dotyczącej obiektów i urządzeń, w których stosowane są wyroby, o których mowa w § 1, uwzględnią wymogi programu walcowania.

§ 3. 1. W przypadkach wyjątkowych, gdy z ważnych względów technicznych lub ekonomicznych zachodzi potrzeba pro-

dukcji wyrobów, o których mowa w § 1, nie wymienionych w programie walcowania, a w szczególności w przypadkach:

- 1) zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych,
- 2) produkcji opartej o licencje zagraniczne,
- 3) niemożności zmiany opracowanej przed wejściem w życie zarządzenia dokumentacji technicznej,

4) remontów istniejących urządzeń technicznych, maszyn właściwe ministerstwa (urzędy centralne) złożą w Komisji dla Racjonalizacji Programu Walcowania powołanej odrębnym zarządzeniem Przewodniczącego PKPG wnioski o zezwolenie na wyprodukowanie tych wyrobów.

2. Wnioski dotyczące wyrobów, produkowanych w latach 1945—1952 rozstrzyga Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, a wnioski dotyczące wyrobów nie produkowanych w tych latach — Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego przedkłada do decyzji Prezydium Rządu.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 10 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

KIEROWNIK MINISTERSTWA HUTNICTWA K. Żemaitis

192.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 312 z dnia 1 października 1952 r.

(znak BI 8-A 06-33)

w sprawie powołania Komisji dla Racjonalizacji Programu Walcowania.

§ 1. W związku z § 4 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Hutnictwa Nr 311 z dnia 1 października 1952 r. w sprawie wprowadzenia nowego programu walcowania niektórych wy-

robów w hutnictwie żelaza i stali (zwanego dalej „programem“), (Biuletyn PKPG Nr 41, poz. 191), powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG), Komisję dla Racjonalizacji Programu Walcowania, zwaną dalej Komisją.

§ 2. 1. Do zakresu działania Komisji należy:

- 1) opiniowanie co do dopuszczalności produkcji, wyrobów hutniczych o profilach i wymiarach nie objętych „programem“;
- 2) składanie wniosków co do zmian profili i wymiarów wyrobów hutniczych objętych „programem“.

2. Komisja wydaje opinie na wniosek zainteresowanych ministerstw (urzędów centralnych) lub z własnej inicjatywy.

3. Komisja przedkłada swe opinie PKPG.

§ 3. 1. Komisja składa się z pięciu członków stałych i pięciu zastępców, biorących udział w pracach Komisji, w razie nieobecności członków stałych.

2. W skład Komisji wchodzi:

- 1) jako przewodniczący — osoba wyznaczona przez Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej.
- 2) jako zastępca przewodniczącego — osoba wyznaczona przez Ministra Hutnictwa.
- 3) jako członkowie — dwaj przedstawiciele Centrali Handlowej Żelaza i Stali wyznaczeni przez Dyrektora tego przedsiębiorstwa, — przedstawiciel Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego, — przedstawiciel Centralnego Zarządu Przemysłu Stali Specjalnej, wyznaczeni przez Dyrektorów tych Centralnych Zarządów.

3. Zastępców członków Komisji wyznaczają Dyrektorzy powołujący członków.

4. W terminie do 10 października 1952 r. kierownicy jednostek wymienionych w ust. 2 i 3 zgłoszą nazwiska wyznaczonych osób Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. Komisja może w razie potrzeby za zgodą Przewodniczącego, dokooptować do swego grona dodatkowych członków.

§ 5. Czynności sekretarza Komisji pełnić będzie jeden z członków Komisji — przedstawiciel Centrali Handlowej Żelaza i Stali.

§ 6. 1. Posiedzenia Komisji zwołuje jej Przewodniczący w miarę potrzeby.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, w razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

3. Do ważności uchwał konieczna jest obecność wszystkich członków Komisji lub ich zastępców.

§ 7. Z posiedzeń Komisji sporządza się protokoły, do których wnosi się uchwały Komisji wraz z ich uzasadnieniem. Obok uchwał Komisji wnosi się do protokołu również i ewentualne sprzeciwy poszczególnych członków Komisji wraz z uzasadnieniem.

§ 8. 1. W wykonaniu zadań wynikających z zarządzenia Komisja jest upoważniona do żądania informacji, opinii i wyjaśnień od poszczególnych resortów, instytucji i przedsiębiorstw oraz do przeprowadzania badań i lustracji w przedsiębiorstwach, które złożyły wnioski.

2. Zainteresowane Ministerstwa (Urzędy Centralne), które złożyły wnioski do Komisji, mają prawo brania udziału w po-

siedzeniach Komisji, na których rozpatrywane są złożone przez nie wnioski, przy czym uwagi ich uzasadniające wnioski powinny być wniesione do protokołu.

§ 9. Opracowanie poszczególnych zagadnień, należących do zakresu działania Komisji, Przewodniczący jej może powierzać rzeczoznawcom zarówno spośród członków, jak i spośród innych osób na zasadzie umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 10. Przewodniczący Komisji składa kwartalne sprawozdania z jej działalności Przewodniczącemu PKPG lub osobie przez niego wyznaczonej.

§ 11. Szczegółowy tryb załatwiania spraw w Komisji ustali regulamin opracowany przez Komisję i zatwierdzony przez Przewodniczącego PKPG.

§ 12. 1. Przewodniczący Komisji opracowuje preliminarz wydatków, który podlega zatwierdzeniu przez Przewodniczącego PKPG.

2. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego Komisji.

§ 13. Miejszem urzędowania Komisji i Sekretariatu jest Centrala Handlowa Żelaza i Stali, Katowice, ul. Wita Stwosza 7.

§ 14. Komisja powinna rozpocząć swe prace w terminie nie późniejszym niż 15 października 1952 r.

§ 15. Nadzór nad wykonaniem zarządzenia zleca się Dyrektorowi Departamentu Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych PKPG.

§ 16. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 10 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

193.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 313 z dnia 1 października 1952 r.

(znak CE2-G2)

w sprawie cen za energię elektryczną dostarczaną do sieci zarządów okręgów energetycznych przez elektrownie przemysłowe.

Na podstawie § 3 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakłady, w których znajdują się elektrownie przemysłowe nie zbywające zawodowo energii elektrycznej, pobierają za dostarczaną do sieci zarządów okręgów energetycznych energię elektryczną ceny wg poniższej tabeli:

Grupa elektrowni przemysłowych	Cena za 1 kWh w groszach		
	A	B	C
I	10	2,7	1,5
II	10	3,3	2,0
III	10	3,8	2,0
IV	10	4,5	2,5
V	10	5,4	3,0
VI	12	6,2	3,0
VII	12	7,0	4,0
VIII	15	9,0	4,0
IX	20	12,0	4,0

2. Za energię elektryczną dostarczaną zgodnie z dobowymi wykresami mocy, ustalonymi w oparciu o umowę o dostawę, przez Okręgowego Dyspozytora Mocy, jeśli dostawa ma miejsce w godzinach szczytu liczy się ceny uwidocznione w kolumnie A, jeśli dostawa ma miejsce poza godzinami szczytu — ceny uwidocznione w kolumnie B. Postanowienie niniejsze ma odpowiednie zastosowanie w przypadku zmiany przez Okręgowego Dyspozytora Mocy zakresu dostawy energii elektrycznej zarówno odnośnie mocy (KW) jak i ilości (kWh).

3. Za energię elektryczną, dostarczaną poza ilością wynikającą z dobowych wykresów mocy, jeśli dostawa ma miejsce w godzinach szczytu liczy się ceny uwidocznione w kolumnie A, a jeśli dostawa ma miejsce poza godzinami szczytu — ceny uwidocznione w kolumnie C.

4. Czas trwania szczytu liczy się wg ustaleń Okręgowego Dyspozytora Mocy.

5. Podział elektrowni przemysłowych wg grup określonych w ust. 1 ustala Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

§ 2. 1. Elektrownie przemysłowe jednostek podporządkowanych Centralnemu Zarządowi Przemysłu Cukrowniczego, za dostawę energii elektrycznej do sieci zarządów energetycznych okręgów w okresie kampanijnym otrzymują ceny przewidziane dla grupy I.

2. W przypadkach gdy elektrownie określone w ust. 1 uruchamiane są na polecenie Okręgowego Dyspozytora Mocy w okresie pozakampanijnym otrzymują za dostarczoną energię elektryczną ceny przewidziane dla grupy IX powiększone o 100%.

§ 3. 1. Podstawą do ustalenia należności za dostarczoną energię elektryczną są wskazania liczników dwu lub trój-czasowych, których zegary są tak ustawione, aby oddzielnie mierzyły ilości energii elektrycznej dostarczanej w różnych porach doby.

2. Do czasu zainstalowania liczników, o których mowa w ust. 1, podstawą do ustalenia należności są wskazania dotychczas stosowanych urządzeń pomiarowych z tym, że w przypadkach tych liczy się bez względu na rodzaj dostawy ceny określone w kolumnie B.

3. Ceny określone w kolumnie B liczy się również za nierozliczone dostawy dokonane przed wejściem w życie zarządzenia z tym, że ewentualnie nadpłacone sumy przez zakłady zbytu energii nie podlegają zwrotowi.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 listopada 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

194.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 314 z dnia 1 października 1952 r.

(znak BI 7A-01-5)

w sprawie gospodarowania używanymi podkładami i podrozdnicami wąskotorowymi zakwalifikowanymi do kategorii opałowymi oraz podkładami i podrozdnicami pochodzącymi z bocznic kolejowych.

W celu uregulowania gospodarowania używanymi podkładami i podrozdnicami wąskotorowymi, zakwalifikowanymi do kategorii opałowymi, oraz podkładami i podrozdnicami pochodzącymi z bocznic kolejowych, zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 12 z dnia 9 stycznia 1952 r. w sprawie gospodarowania na Polskich Kolejach Państwowych używanymi podkładami i podrozdnicami zakwalifikowanymi do kategorii opałowymi (Biuletyn PKPG Nr 4, poz. 29 i Nr 25, poz. 118) rozciąga się na gospodarowanie używanymi podkładami i podrozdnicami wąskotorowymi zakwalifikowanymi do kategorii opałowymi oraz na gospodarowanie takimi podkładami i podrozdnicami wyjętymi z toru na bocznicach kolejowych normalno- i wąskotorowych nie należących do Polskich Kolei Państwowych.

§ 2. Ilekroć w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 12 z dnia 9 stycznia 1952 r. mowa jest o Polskich Kolejach Państwowych należy przez to rozumieć w odniesieniu do podkładów i podrozdnic pochodzących z bocznic kolejowych — posiadaczy tych bocznic.

§ 3. Podkłady i podrozdnicę pochodzące z bocznic kolejowych mogą być zaoferowane do skupu w ładunkach mniejszych niż pełnowagonowe.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 20 października 1952 r.
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

195.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 315 z dnia 1 października 1952 r.

w sprawie trybu i sposobu opracowania norm ubytków naturalnych.

Na podstawie § 3 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1949 r., nr 26, poz. 190, z 1950 r. nr 22, poz. 188 i z 1951 r. nr 25, poz. 185) oraz w związku z § 6 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1951 r. w sprawie określenia właściwości ministrów w zakresie opracowania wykazów dopuszczalnych ubytków naturalnych (Monitor Polski Nr A-3, poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przewidziane w § 5 uchwały Nr 735 Prezydium Rządu z dnia 22 października 1951 r. w sprawie odpisania z ksiąg rachunkowych przedsiębiorstw uspołecznionych niedoborów materiałowo-towarowych (Monitor Polski Nr A-92, poz. 1269) wykazy dopuszczalnych ubytków dla materiałów i towarów w transporcie i przechowywaniu (norm ubytków) powinny być opracowane w trybie i w sposób określony w załączonej instrukcji.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 15 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

Załącznik 1

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 315 z dnia 1 października 1952 r.

INSTRUKCJA

o sposobie ustalania norm ubytków naturalnych.

Instrukcja ma na celu wskazanie jednolitego trybu postępowania przy ustalaniu norm ubytków naturalnych.

Przez ubytek naturalny rozumieć należy stratę pewnej ilości materiału (towaru) spowodowaną zmniejszeniem się jego początkowego ciężaru, a w niektórych przypadkach ilości i wymiarów, na skutek przyczyn, których całkowicie usunąć nie można.

Ubytek naturalny wynika z właściwości fizyko-chemicznych przechowywanego materiału (towaru) lub koniecznych warunków jego transportu łącznie z za- i wyładunkiem. Ubytki naturalne są więc stratami usprawiedliwionymi na obecnym etapie wiedzy technicznej. Wysokość ich jest jednak zależna od woli człowieka — od stworzenia możliwie najwłaściwszych warunków przechowywania, stosowania odpowiednich opakowań i technicznie przystosowanych środków transportowych oraz od stosowania właściwych metod pracy przy załadunku i wyładunku.

Nie są ubytkami naturalnymi straty spowodowane niezadawalającymi warunkami składowania lub niewłaściwym obchodzeniem się z materiałami (towarami), np. zniszczenie, stłuczenie, złamanie, rozerwanie itp.

Norma ubytku naturalnego jest to procentowe — w stosunku do materiału — określenie ilości, jaka może ulec zanikowi w określonych warunkach przechowywania lub transportu w określonym czasie.

W miarę usprawniania dotychczasowych metod i warunków składowania, opakowania i transportu ubytki naturalne ulegać będą obniżeniu. Dlatego też wprowadzając udoskonalenia w procesie magazynowania jednocześnie poddawać należy rewizji normy ubytków naturalnych ustalone dla metod pracy stosowanych uprzednio.

Należy stale prowadzić walkę o obniżenie strat materiałowych spowodowanych ubytkami naturalnymi przez:

- 1) podnoszenie poziomu gospodarki magazynowej oraz techniki transportu i
- 2) szkolenie personelu magazynowego.

§ 1. Normy ubytku naturalnego powinny być opracowane dla tych materiałów (towarów), których ciężar (ilość, wymiary) z przyczyn na obecnym etapie niemożliwych do usunięcia, ulega zmniejszeniu w czasie magazynowania lub transportu.

§ 2. Za przyczyny mogące powodować ubytki naturalne uważa się w szczególności:

- rozkurz — powstający przy materiałach sypkich, w czasie przewozu (transportu), przeładowywania luzem oraz przy składowaniu (magazynowaniu), zwłaszcza na otwartej przestrzeni lub w pomieszczeniu niezabezpieczonym;
- utratę części lotnych w czasie przewozu i składowania;
- wyschnięcie — przy materiałach zawierających wodę, która w sprzyjających warunkach paruje;
- zmiany chemiczne — wpływające na obniżenie się ciężaru;
- osadzanie się części stałych — przy materiałach płynnych i półpłynnych, w cysternach, zbiornikach, beczkach, balonach itp.;
- przyleganie (przyklepanie się) — części materiału do ścian zbiornika, opakowania itp.

§ 3. Normy powinny być ustalone oddzielnie dla ubytków powstałych:

- 1) podczas transportu oraz załadunku i wyładunku,
- 2) podczas składowania w magazynie, magazynowania i wydawania z magazynu.

Z chwilą wydania materiału (towaru) z magazynu do produkcji, późniejsze ubytki uważać należy za straty produkcyjne, które uwzględnia się w normach zużycia.

§ 4. Normy ubytków naturalnych poszczególnych materiałów (towarów) powinny być umieszczane na wykazie sporządzonym według załączonego wzoru UN-3 w układzie branżowym jaki zastosowany został w Wykazie Artykułów do Planowania Zaopatrzenia nr 29b Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Materiały o zbliżonych własnościach należy zamieszczać na wykazie obok siebie.

§ 5. Normy ubytków naturalnych powinny być opracowane jako procent w stosunku do ciężaru materiału (towaru) na podstawie:

- 1) doświadczeń, prób, pomiarów, obserwacji itp.;
- 2) zaewidencjonowanych ubytków za lata ubiegłe;
- 3) badań naukowych;
- 4) danych z literatury.

§ 6. Normy ubytków naturalnych należy ustalić przy przeciętnie dobrych warunkach magazynowych i transportowych.

§ 7. Jednostki organizacyjne wyznaczone przez właściwych ministrów do opracowania norm ubytków naturalnych powinny opracować instrukcje, regulującą tok pracy przy przeprowadzaniu doświadczeń, prób, pomiarów i obserwacji.

Instrukcja powinna zawierać w szczególności przepisy odnośnie:

- 1) sposobu pobierania prób badanej masy materiałowej (towarowej), gwarantującego właściwe ustalenie normy ubytku dla średniego okresu zalegania materiału w magazynie;
- 2) rodzaju zabezpieczenia pobranych prób;
- 3) oznaczenia pobranych prób;
- 4) gwarancji pozostawiania prób pobranych do badania w tych samych warunkach, co reszta masy materiałowej (towarowej);
- 5) użycia przyrządów pomiarowych i innych przy manipulacjach z próbami takimi, jak normalnie używane są przy czynnościach związanych z przechowywaniem (magazynowaniem) lub transportowaniem badanej masy materiałowej (towarowej).

§ 8. W celu jak najlepszego opracowania materiału, będącego podstawą przy ustalaniu norm ubytków naturalnych zaleca się powołanie w porozumieniu z odnośnym CZP lub jednostką równorzędną na wyznaczonym zakładzie (lub kilku zakładach) specjalnej komisji do przeprowadzenia prób, doświadczeń, pomiarów i obserwacji.

§ 9. W skład komisji, o której mowa w § 8, powinni wejść przedstawiciele działu produkcji, działu zbytu, służby magazynowej oraz przedstawiciel rady zakładowej.

§ 10. Materiał opracowany w sposób przewidziany w § 5 należy zestawić na formularzu wg załączonego wzoru UN-1. Poszczególne rubryki wzoru UN-1 (tablica I) należy wypełnić w sposób następujący:

- rubryka 1 — numer materiału (towaru) odpowiadający numerowi na odpowiednim wykazie materiałów (towarów) przewidzianych do opracowania norm ubytków;
- rubryka 2 — nazwa materiału (towaru) zgodna z nazwą na odpowiednim wykazie;
- rubryka 3 — rodzaj opakowania w transporcie, np. luzem, worki papierowe, worki jutowe, cysterny, beczki, bębny, skrzynie itp.;
- rubryka 4 — 6 — wyliczenie ubytku naturalnego wynikające z różnicy pomiędzy wagą nadawcy a wagą odbiorcy, z wyłączeniem strat, które mogą być przedmiotem reklamacji do dostawcy i przewoźnika;
- rubryka 7 — ubytek powstały przy wyładunku ze środków transportowych (wagon, barka, samochód itp.) do magazynu;
- rubryka 8 — rodzaj magazynu (murowany, drewniany, szopa drewniana, pomieszczenie otwarte — zasiek, pomieszczenie otwarte pokryte tylko dachem, piwnica itp.);
- rubryka 9 — rodzaj opakowania, w jakim materiał (towar) jest składowany (magazynowany);
- rubryka 10 — ubytek podczas magazynowania w okresie od dnia 1 kwietnia do 30 września;
- rubryka 11 — ubytek podczas magazynowania w okresie od dnia 1 października do 31 marca;
- rubryka 12 — ubytek od ilości wydanych z magazynu materiałów składowanych i wydawanych luzem oraz materiałów (towarów) wydawanych w mniejszych ilościach (rozważanych i rozmierzanych) ze zbiorników, beczek, bębnow, balonów, worków itp.;
- rubryka 13 — szczególne warunki wpływające na wysokość ubytków.

§ 11. Wypełnione formularze wg wzoru UN-1 należy przesyłać do właściwych centralnych zarządów lub jednostek równorzędnych, które powinny je sprawdzić, porównać z innymi posiadanymi materiałami, a następnie po wprowadzeniu ewentualnych poprawek przesyłać do jednostek wyznaczonych przez ministrów dla opracowania norm ubytków.

§ 12. Jednostka organizacyjna powołana przez ministra do opracowania norm ubytków naturalnych po otrzymaniu wykazów według wzoru UN-1 sporządza zbiorcze zestawienie ubytków naturalnych na wzorze UN-2 (tablica II) oddzielnie dla każdego materiału (towaru).

§ 13. Wypełniony formularz wg wzoru UN-2 powinien być przechowywany przez 5 lat, a następnie przekazany do archiwum.

§ 14. Formularz wg wzoru UN-2 należy wypełnić w sposób następujący:

- rubryka 1 — liczba porządkowa;
- rubryka 2 — nazwa zakładu (jednostki), w której ustalano ubytek;
- rubryka 3 — 12 — dane z wykazów UN-1 nadesłanych przez CZP lub jednostkę równorzędną.

W rubryce poziomej „średnia zestawienia“ w kolumnach 4 — 7 i 10 — 12 należy wpisać średnią arytmetyczną ubytków naturalnych zamieszczonych w tych kolumnach, a w rubryce poziomej „dane z literatury“ — odnośne dane z literatury naukowej, posługując się przede wszystkim źródłami zaczerpniętymi z literatury Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Republiki Czechosłowackiej i Niemieckiej Republiki Demokratycznej. W kolumnie 13 należy wskazać źródło, z którego pochodzą dane.

W rubryce poziomej „ubytki za lata ubiegłe“ należy wpisać stwierdzone w roku ubiegłym faktyczne ubytki naturalne. Po przeniesieniu danych w sposób podany w § 14 należy je dokładnie przeanalizować i wyprowadzić w następnej rubryce poziomej „projekt normy ubytku naturalnego“.

§ 15. Przy opracowywaniu projektów norm należy brać pod uwagę przeciętny stan magazynów, w jakich dany materiał (towar) jest składowany oraz czy istnieją warunki umożliwiające właściwe składowanie. Jednostka powołana do opracowania norm ubytków naturalnych powinna przeanalizować wszystkie elementy wpływające na wysokość ubytku i obiektywnie ustalić przeciętne (projektowane) normy ubytku naturalnego.

§ 16. 1. Dla przypadków, w których stan techniczny pomieszczeń magazynowych, stan wyposażenia technicznego oraz organizacja i sposób magazynowania i transportowanie

nie odpowiadają przeciętnym warunkom magazynowania i transportowania, należy opracować normy zróżnicowane wyższe lub niższe.

2. Zarządzenia wprowadzające normy ubytków naturalnych powinny dokładnie określać, w jakich przypadkach należy stosować normy zróżnicowane.

§ 17. Opracowane w sposób określony w §§ 14 i 15 projekty norm ubytków oraz projekty przepisów dotyczących warunków stosowania norm zróżnicowanych należy rozesłać do zaopiniowania wszystkim zakładom produkującym materiał (towar), dla którego opracowano projekt normy, wszystkim większym użytkownikom (odbiorcom) oraz centralom handlowym rozprowadzającym dany materiał (towar) wyznaczając jednocześnie termin dla nadesłania uwag na piśmie oraz datę narady roboczej, na której zgłoszone uwagi zostaną przedyskutowane w obecności przedstawicieli wszystkich zainteresowanych instytucji i przedsiębiorstw.

§ 18. Ostateczny projekt norm zostaje opracowany na podstawie wyników narady roboczej przez jednostkę organizacyjną powołaną przez ministra do opracowania tych norm.

Projekt powinien być sporządzony według wzoru UN-3 (tablica III) i przesłany następnie do Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej, Departamentu Gospodarki Materiałowej w celu uzgodnienia do dnia 15 listopada 1952 r.

Wzór UN-1

Tablica I

REJESTR UBYTKÓW NATURALNYCH

(nazwa jednostki)		Wykaz ubytków naturalnych										UN-1	
Lp.	Nazwa artykułu (materiału)	ubytki naturalne w %										Uzasadnienie	
		transport					m a g a z y n						
		opa- kowa- nie	kole- jowy	wod- ny	inny	wyła- dunek	rodz. maga- zynu	opa- kowa- nie	przechowyw. lato	zima	wyda- wanie		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	

(nazwa przedsiębiorstwa)

(data)

(podpis)

196.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 317 z dnia 6 października 1952 r.

(znak: BI4A-1E-510)

w sprawie trybu zaopatrzenia i rozdzielnictwa odlewów stalowych nieobrobionych w roku 1953.

W celu zaopatrzenia i rozdziału odlewów stalowych nieobrobionych w roku 1953, w porozumieniu z Ministrami: Hutnictwa, Przemysłu Maszynowego i Górnictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Biuro Zbytu Odkuwek i Odlewów Centrali Handlowej Żelaza i Stali zwane dalej Biurem Zbytu opracuje na rok 1953 bilans materiałowy odlewów stalowych.

2. Bilans powyższy obejmie:
po stronie przychodów — produkcję wszystkich zakładów produkujących odlewy stalowe,
po stronie rozchodów — zapotrzebowanie odbiorców, którzy używają odlewy stalowe w wysokości przekraczającej 50 ton rocznie.

3. Podstawę do opracowania bilansu stanowią plany produkcyjne zakładów produkujących odlewy stalowe oraz zapotrzebowania zgłoszone przez zakłady używające odlewy stalowe.

4. Zakłady produkujące odlewy stalowe zobowiązane są dostarczyć do Biura Zbytu plany produkcyjne w rozbiu wg grup wagowych i asortymentowych, przewidzianych niniejszym zarządzeniem, oraz udzielić wszelkich dodatkowych wyjaśnień, umożliwiających dokładne i terminowe sporządzenie bilansu.

5. Odbiorcy, używający odlewy stalowe zobowiązani są do nadesłania do Biura Zbytu w terminach ustalonych przez Biuro Zbytu zapotrzebowania odlewów stalowych na rok 1953 wg wzorów ustalonych przez Biuro Zbytu oraz do udzielenia wszelkich dodatkowych wyjaśnień dotyczących zużycia odlewów.

6. Część składową bilansu ogólnego, opracowanego przez Biuro Zbytu, stanowi odrębny bilans odlewów sporządzony przez Ministerstwo Przemysłu Maszynowego dla jednostek podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego.

§ 2. 1. Na podstawie bilansu materiałowego, o którym mowa w § 1, Biuro Zbytu opracuje dla odlewni podległych Ministerstwu Hutnictwa i Górnictwa szczegółowy rozdziałnik odlewów stalowych wg asortymentu i grup wagowych, wyszczególnionych w załączniku do zarządzenia. Dla odlewni podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego rozdziałnik sporządzi Ministerstwo Przemysłu Maszynowego.

2. Rozdziałniki zatwierdza Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG).

3. Rozdziałniki powinny objąć:

1) producentów odlewów stalowych z kwotami ich produkcji w rozbiu na:

- a) zużycie własne,
- b) ilości przydzielone odbiorcom,
- c) ilości pozostawione do dyspozycji komórki rozdzielczej;

2) Odbiorców z kwotami przydzielonymi z poszczególnych odlewni;

3) Jako odbiorców należy wymienić w rozdziałniku ministerstwa lub centralne zarządy, albo jednostki równorzędne, których zapotrzebowanie przekracza 50 ton rocznie.

§ 3. 1. Po zatwierdzeniu przez PKPG bilansu i rozdziałnika odlewów stalowych Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Biuro Zbytu prześlą do właściwych zakładów produkujących odlewy stalowe, wycinki rozdziałnika, podające rozdysonowanie ich produkcji na poszczególnych odbiorców.

2. Odlewnie zobowiązane są dostarczyć w 1953 r. rozdysonowane kwoty odbiorcom, wymienionym w rozdziałniku z zamówień 1953 roku lub z zamówień pochodzących z lat poprzednich, wskazanych wg ust. 4-go.

3. Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Biuro Zbytu prześlą w ciągu 30 dni od daty zatwierdzenia rozdziałnika wycinki rozdziałnika w formie przydziałów odbiorcom wymienionym w rozdziałniku, informujące, jakie ilości odlewów oraz w których odlewniach zostały im przyznane.

4. Zamówienia z roku 1952 i z lat poprzednich, nie zrealizowane przez odlewnie do 31 grudnia 1952 r. ulegają automatycznie anulacji.

Wyjątek stanowią te zamówienia z lat poprzednich, które odbiorcy wskażą odlewniom jako pozostające w mocy na rok 1953. Na zamówienia te odbiorcy w terminie do dnia 31 stycznia 1953 r. zawrą pisemne porozumienie.

§ 4. Ministerstwa lub centralne zarządy, wymienione w rozdziałniku prześlą najpóźniej do 30 dni od otrzymania przydziału do wiadomości zakładu produkującego odlewy oraz do Biura Zbytu podrozdzielniki, w których rozdysonują przydzielone im kwoty na podległe sobie jednostki. W przypadku przejścia jednostki do innego resortu lub centralnego zarządu, zachowuje ona prawo do przyznanych podrozdzielnikiem kwot.

§ 5. 1. Odbiorcy kierują zamówienia na odlewy bezpośrednio do odlewni, wskazanej w podrozdzielniku.

2. Jednostka otrzymująca przydział obowiązana jest złożyć zamówienia w odlewni co najmniej na 2 miesiące przed początkiem kwartału, w którym ma nastąpić wysyłka. Wyjątek stanowią odbiorcy, mający typową i seryjną produkcję, którzy powinni złożyć zamówienia do dnia 31 stycznia 1953 r. na co najmniej 50% przydziału, a do dnia 1 maja 1953 r. na resztę przydziału.

3. Nie uważa się za terminowo złożone takich zamówień, które wprawdzie wpłynęły w obowiązujących terminach, jednak nie zawierają wszystkich szczegółów technicznych, niezbędnych do ich wykonania lub wymagają dodatkowych wyjaśnień. W takich przypadkach dopiero datę wpływu uzupełnień lub wyjaśnień przyjmuje się jako datę wpływu zamówienia.

4. O braku danych, niezbędnych do wykonania zamówienia (brak uzgodnienia technicznych szczegółów wykonania, modelu itp.) odlewnia powinna zawiadomić zamawiającego i jego jednostkę nadzorującą.

5. Odbiorcy powinni uzgodnić z dostawcą harmonogram dostaw uwzględniający rozdział na kwoty kwartalne.

6. O ile odbiorca otrzymujący przydział napotyka na trudności, których nie może uzgodnić z odlewnią, powinien zgłosić reklamację do CZP, któremu odlewnia podlega i zawiadomić Biuro Zbytu.

7. Odbiorcy nie wymienieni w rozdziałniku odlewów, którzy zgłosili swoje zapotrzebowanie w przepisany terminie i nie otrzymali zawiadomienia o nieuwzględnieniu ich zapotrzebowania, składają zamówienia do Biura Zbytu.

§ 6. 1. Odbiorca, który na dwa miesiące przed kwartałem, w którym ma nastąpić dostawa, nie obłoży zamówieniami ilości przyznanej na dany kwartał, traci prawo do części przydziału nie pokrytej zamówieniami. To samo odnosi się do przypadku, gdy odbiorca nie spełni w tym czasie innych warunków, koniecznych do wykonania zamówienia (§ 5 ust. 3). Różnica między kwartalną kwotą przydziału, a faktyczną i potwierdzoną na dany kwartał ilością zamówień ulega anulacji. Odnosnie odbiorców mających produkcję typową i seryjną obowiązują przy anulacjach terminy podane w § 5 ust. 2.

2. W razie opóźnienia w przesłaniu przydziałów, o których mowa w § 3 ust. 3 odbiorcy uprawnieni są do składania zamówień zaliczkowych do wysokości 25% posiadanego w poszczególnych odlewniach przydziału na 1952 rok.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa produkujące odlewy stalowe, zobowiązane są do składania miesięcznych sprawozdań z wykonania rozdzielnika wg wzorów i w terminach ustalonych przez Biuro Zbytu.

2. Centrostal przesyła kwartalne sprawozdania z wykonania rozdzielnika odlewów stalowych do PKPG.

3. Powstające w ciągu roku nadwyżki lub niedobory produkcyjne powinny być niezwłocznie po ich powstaniu zgłaszane przez odlewnie do Biura Zbytu.

4. Wnioski o dodatkowe przydziały odpowiednio uzasadnione mogą składać do Biura Zbytu resorty lub CZP tylko na skutek wyjątkowo ważnych okoliczności. CZP podległe Ministerstwu Przemysłu Maszynowego składają wnioski o dodatkowe przydziały do MPM — Departament Produkcji. Biuro Zbytu przesyła wnioski do Ministerstwa Hutnictwa ze swoją opinią w celu uzyskania decyzji.

5. Biuro Zbytu będzie przedstawiać do decyzji Ministerstwa Hutnictwa sposób zbilansowania produkcji w świetle ewentualnych zmian, wynikających z § 6 ust. 1 i § 7 ust. 3 zgłoszonych dodatkowo zapotrzebowań.

§ 8. Zarządzenie niniejsze nie narusza przepisów o obowiązku i sposobie zawierania umów.

§ 9. Zarządzenie obowiązuje od dnia 20 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

W porozumieniu:

KIEROWNIK MINISTERSTWA
HUTNICTWA w z. A. Pierzynka
MINISTER PRZEMYSŁU MASZYNOWEGO J. Tokarski

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 317 z dnia 6 października 1952 r.

SPECYFIKACJA

odlewów stalowych nieobrobionych

I. Odlewy ze staliwa węglowego o wadze sztuki.

- do 5 kg
- 5—25 kg
- 25—50 kg
- 50—500 kg
- powyżej 500 kg

II. Odlewy ze staliwa stopowego.

- manganowego
- innego (np. rdzo-kwaso- i ognioodpornego).

Powyższe odlewy obejmują:

- koła do taboru kolejowego
- kółka do wózków przemysłowych (wywrotek itp.)
- odlewy armaturowe
- walce hutnicze
- wlewnice, płyty, nadstawki i leje
- skrzynie żarzałne, koryta wsadowe, kotły do ołowiu
- kowadła.

197.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 318 z dnia 6 października 1952 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wykorzystania koksiku z koksowni i gazowni.

§ 1. W Zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 274 z dnia 3 października 1950 r. w sprawie wykorzystania koksiku z gazowni i koksowni (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 242) wprowadza się następujące zmiany w § 4:

1. w ust. 1 wprowadza się nowy pkt 2 w brzmieniu:

„2) dla celów opałowych w kotłach centralnego ogrzewania — w ilości 10—20%, jako domieszka do odpowiednich sortymentów koksów lub mieszanki koksowo-węglowej w zależności od prześwitu rusztu i wielkości ciągu“;

2. Dotychczasowy pkt 2 otrzymuje oznaczenie: „pkt 3“.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 20 października 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

198.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT KOMUNIKACJI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 8 sierpnia 1952 r.

(znak: KL2A-D1-10)

w sprawie zmiany trybu zatwierdzania operatywnych planów przewozu ładunków kolejami normalnotorowymi.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu Nr 546 z dnia 9 lipca 1952 r. w sprawie trybu zatwierdzania operatywnych planów przewozu ładunków oraz sprawozdań z wykonania tych planów — Departament Komunikacji i Łączności Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) wyjaśnia:

1) Resorty gospodarcze zobowiązane do planowania przewozów kolejami normalnotorowymi w myśl Instrukcji Nr 153 z dnia 3.V.1951 r. począwszy od IV kwartału 1952 r. będą składały plany zbiorcze swoich resortów do PKPG, Dep. Komunikacji i Łączności w trybie dotychczasowym — natomiast do Ministerstwa Kolei, Dep. Handlowo-Taryfowy będą składały plany wg załącznika K7 z dołączeniem planów wg wzorów K6 podległych sobie centralnych zarządów.

2) Począwszy od listopada br. nie należy przedkładać projektów planów miesięcznych do Dep. Komunikacji i Łączności

ści — plany miesięczne do tego terminu należy składać w Ministerstwie Kolei, Dep. Handlowo-Taryfowy wg wzoru M7 z dołączeniem planów wg wzorów M6 podległych sobie centralnych zarządów.

Projekty planów kwartalnych będą uzgadniane przez Ministerstwo Kolei z PKPG, Dep. Komunikacji i Łączności, który z kolei będzie je przedkładał do zatwierdzenia Prezydium Rządu. Plany miesięczne zatwierdza Ministerstwo Kolei z tym, że plan na pierwszy miesiąc każdego kwartału będzie zatwierdzany wstępnie. Po zatwierdzeniu planu kwartalnego przez Prezydium Rządu — Ministerstwo Kolei wprowadzi ewentualne poprawki na pierwszy miesiąc kwartału.

3) Sprawozdania miesięczne z wykonania planów przewozowych resorty gospodarcze przesyłają do Ministerstwa Kolei, Dep. Handlowo-Taryfowy, natomiast do PKPG przedstawiają sprawozdania kwartalne, sporządzane na podstawie sprawozdań miesięcznych, które powinny zawierać wszystkie dane stosownie do § 7 uchwały Prezydium Rządu.

4) Podkreśla się konieczność terminowego opracowywania kolejowych operatywnych planów przewozowych przez jednostki podległe poszczególnym resortom w celu dotrzymania przedkładania planów Prezydium Rządu.

W związku z przedkładaniem do Ministerstwa Kolei planów kwartalnych wraz z załącznikami centralnych zarządów — resorty gospodarcze poleca podległym sobie centralnym zarządom sporządzanie planów wg wzoru K6 w czterech egzemplarzach. Wyjaśnienie niniejsze obowiązuje do czasu wejścia w życie instrukcji, o której mowa w § 10 uchwały Prezydium Rządu.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Alfred Osmycki**

199.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT BUDOWNICTWA**

z dnia 16 sierpnia 1952 r.

(znak: BU2A-01-392)

w sprawie obliczania 1% dla generalnego wykonawcy.

W związku z licznymi przypadkami niewłaściwej interpretacji § 65 ust. 2 Tymczasowych Warunków Umownych, stanowiących załącznik Nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych Planem Inwestycyjnym (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53) co do sposobu obliczania 1% dla generalnego wykonawcy z tytułu robót wykonywanych przez podwykonawcę, Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego — Departament Budownictwa wyjaśnia:

1% przypadający zgodnie z § 65 ust. 2 cytowanych wyżej Tymczasowych Warunków Umownych na rzecz generalnego wykonawcy z tytułu robót wykonywanych przez przedsiębiorstwa w charakterze podwykonawców należy obliczać od faktur, wystawianych w cenach netto.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

w z. mgr **W. Rux**

200.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT BUDOWNICTWA**

z dnia 16 sierpnia 1952 r.

(znak BU2A-01-499)

w sprawie opracowania planów sporządzenia dokumentacji technicznej (projektowo-kosztorysowej) na rok 1953.

W związku z opracowywaniem planów sporządzenia dokumentacji technicznej (projektowo-kosztorysowej) na rok 1953, Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego — Departament Budownictwa wyjaśnia, co następuje:

1. Plany, o których mowa wyżej, powinny być opracowane przez ministerstwa (urzędy centralne) w formie zbiorczej na formularzach DT3, DT4 i DT5, stanowiących załączniki do instrukcji PKPG Nr 23-2 o planowaniu dokumentacji technicznej na rok 1952.

2. Wykorzystanie pozostałych formularzy DT1 i DT2 pozostawia się decyzji ministerstw (urzędów centralnych).

3. Terminy złożenia planów sporządzenia dokumentacji technicznej (projektowo-kosztorysowej) na rok 1953 do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Budownictwa powinny być zgodne z terminami złożenia projektów planów, ustalonymi w piśmie okólnym Przewodniczącego PKPG Nr 21 z dnia 16 lipca 1952 r. w sprawie harmonogramu prac nad planem na rok 1953, a mianowicie:

1) w zakresie przemysłu, rolnictwa, leśnictwa, transportu i łączności, urzędzeń socjalnych i kulturalnych, gospodarki komunalnej i mieszkaniowej — do dnia 23 października 1952 r.,

2) w zakresie obrotu towarowego — do dnia 5 listopada 1952 r.,

3) w zakresie budownictwa — do dnia 15 listopada 1952 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

w z. **Mgr W. Rux**

201.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI
I
DEPARTAMENT BUDOWNICTWA**

z dnia 20 września 1952 r.

(znak INIM-48/52)

w sprawie wypełniania formularza 3a z Instrukcji Nr 93 o planowaniu inwestycji.

1. W związku z powstałymi rozbieżnościami w terminach złożenia projektu planu inwestycyjnego oraz akcji zlecenia podwykonawstwa przedsiębiorstwom budowlanym inwestorzy złożą formularze 3a wraz z całością projektu planu inwestycyjnego zgodnie z terminami ustalonymi w piśmie okólnym Przewodniczącego PKPG Nr 21 z dnia 16 lipca 1952 r. — nie wypełniając jednak rubryk 8 i 10 tego formularza, traktujących o podwykonawstwie.

Dane rubryk 8 i 10 należy podać w terminie do dnia 15 grudnia 1952 r. po ponownym przedłożeniu w PKPG projektu planu inwestycyjnego już po dokonaniu przeliczeń wg cen obowiązujących od dnia 1 stycznia 1953 r.

2. Jednocześnie wyjaśnia się, że do objaśnień do wzoru 3a w Instrukcji Nr 93 wkradł się błąd drukarski, a mianowicie: sprawdzianem prawidłowości wypełnienia formularza jest zgodność sumy rubryk 5+6+11 z kwotą rubryki 4, a nie

jak wydrukowano sumy rubryk 5+6+8+10+11 z kwotą rubryki 4 (kwoty podwykonawstwa podane w rubrykach 8 lub 10 zawarte są bowiem w kwotach generalnego wykonawstwa podanych w rubrykach 11 lub 6).

DYREKTOR DEPARTAMENTU
INWESTYCJI

Dr K. Secomski

DYREKTOR DEPARTAMENTU
BUDOWNICTWA

Inż. M. Małachowski

KOMUNIKAT W SPRAWIE PRENUMERATY NA 1953 ROK.

Przypominamy jeszcze raz naszym prenumeratorom o konieczności odnowienia prenumeraty na rok 1953 do dnia 15 grudnia br. w urzędach pocztowych lub u listonoszy.

URZĘDY, INSTYTUCJE I ORGANIZACJE, KTÓRE Z POWODU BRAKU KREDYTÓW NIE BĘDĄ MOGŁY DO DNIA 15 GRUDNIA BR. UIŚCIĆ PRENUMERATY ZA ROK 1953 GOTÓWKĄ, PRZEŚLĄ DO DNIA 1 GRUDNIA BR. NA ADRES PPK „RUCH“ — CENTRALNA EKSPEDYCJA WARSZAWA, UL. SREBRNA 12, ZAMÓWIENIE PISEMNE.

Zamówienia takie winny być podpisane przez dyrektora i głównego księgowego, zawierać ilość zamówionych egzemplarzy oraz dokładny termin i sposób uregulowania należności w 1953 roku.

Upprzedzamy Prenumeratorów, że spóźnione wpłaty lub zamówienia pisemne spowodują przerwę w dostawie czasopisma z początkiem 1953 roku.

Cena prenumeraty „BIULETYNU PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO“ wynosi: rocznie zł 64,80, półrocznie zł 32,40.

POLSKIE WYDAWNICTWA GOSPODARCZE

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Plac Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze. Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46, w. 36

PRENUMERATA: Kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze. Od dnia 16 maja 1952 r. zamówienia i wpłaty na prenumeratę pisma przyjmują tylko urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. W związku z tym bezpośrednich zamówień i wpłat na prenumeratę do PPK „Ruch“ kierować nie należy.

Zamówienie CP₁-P/C-440/52 z dnia 10.X.52 r., podpisano do druku dnia 16.X.52 r. druk ukończono 21.X.52 r.

Nakład 17.100 + 55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A¹/60 gr. ark. wyd. 4,1.

Zam. 4424. Druk. „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego 3-B-27521

CENA NUMERU 1 ZŁ 80 GR.